

kan lave tillidsskabende ting. Det er en ganske anden dagsorden, vi er i gang med i dag.

Hvorfor er den anden tankegang i mellemtiden blevet så dominerende? Vi ved jo, at lykkes det først at få lande ind under atomparaplyen, er det fantastisk svært at gå den anden vej, og derfor undrer det oprigtigt, at partier, der tidligere har haft det her standpunkt – det gælder Det Radikale Venstre, og det gælder Socialdemokratiet – ikke vil være med til at arbejde for en atomvåbenfri korridor, der omfatter Norden, Østersøområdet, de nye NATO-lande, de baltiske lande og Kaliningrad.

Nu ved jeg, at Kaliningrad er en af de meget uheldige ting, vi har liggende tilbage efter afslutningen af den kolde krig, og jeg tror, det er helt afgørende netop i en situation som nu, hvor vi også diskuterer nye skillelinjer, at komme med denne type tillidsskabende foranstaltninger. Det ville klæde både Det Radikale Venstre og også Socialdemokratiet at tilkendegive, om de er villige til stadig væk at arbejde for disse tanker om korridorer.

Jeg hørte under den forrige debat den socialdemokratiske ordfører, som var en anden, sige, at det skulle gøres i de rigtige fora. Må jeg så godt spørge direkte: Vil man arbejde for de her tanker om atomvåbenfri korridorer i det, man så finder at være de relevante fora, eller er det en idé, der er opgivet hos Socialdemokratiet og hos Det Radikale Venstre?

Det andet, vi er optaget af som skadereuktion på en beslutning, vi finder forkert, er initiativer, der bredt er med til at formindske spændingen i Østersøområdet, nemlig at vi undgår opbygningen af nye store våbenkoncentrationer og troppekonzentrationer, og at Rusland meget mere aktivt og forpligtende inddrages i sikkerhedsskabende foranstaltninger. Det er, som om hele hovedvægten på de samarbejdende strukturer lægges på lande, der ikke indbefatter Rusland. Det er en farlig udvikling.

Jeg ved, forsvarsministeren selv tidligere har gjort sig til talsmand for, hvor vigtigt det var for Rusland, og jeg vil godt spørge, om man direkte vil foreslå – vi vil også gerne bidrage fra SF's side – direkte tillidsskabende foranstaltninger i forhold til Ruslands mere aktive medinddragelse. Der er jo mange steder, hvor der er forsøg i gang i forhold til de baltiske lande, i forhold til Polen, men vi mangler en lige så stor aktivitet i forhold til Rusland.

Endelig vil jeg spørge også specielt den socialdemokratiske og radikale ordfører: Er

man enig i, at den nuværende europæiske sikkerhedspolitiske situation for alt i verden ikke må ende i en ny oprustningsspiral, og at vi skal have et skærpet blik rettet mod, at det ikke bliver udgangen på den nuværende situation?

Der er mange politiske regnestykker, der siger, hvad prisen er for NATO's udvidelser, og der er mange forskellige teoretiske regnestykker. Jeg skal ikke opholde mig længe ved dem, men der var nogle konkrete spørgsmål specielt til Socialdemokraternes og De Radikales forslag.

Jørgen Estrup (RV):

De ting, som hr. Villy Søvnald sagde til motivering, men også i og for sig en række af de punkter, der kom frem i ordførertalen, og det, der er indeholdt i vedtagelsesforslaget, giver mig anledning til nogle overordnede betragtninger til indledning, nogle betragtninger om det, man kunne kalde situationen før og nu, altså det, vi sad med i 1970'erne og måske ikke mindst i 1980'erne, og den situation, vi sidder med i dag.

I 1970'erne og 1980'erne var det jo så oplagt, at det var konfliktens situation, konfrontationen. Vi, der var kritiske, havde den opfattelse, at det drejede sig om at få det vendt til dialog og så vidt muligt samarbejde på længere sigt, og at man derfor burde gå op imod strømmen.

Hvad er situationen i dag? Fundamentalt anderledes. Der er ingen konflikt, der er ingen konfrontation. Der er derimod masser af dialog, vedvarende formaliseret dialog.

Hvordan er det med samarbejdet? Forpligtende samarbejde i en lang række internationale organer.

Dette er en fundamentalt anderledes situation end den, vi sad med i 1980'erne. Det synes jeg man skal tage udgangspunkt i, hvis man overhovedet vil diskutere, hvad der er en fornuftig sikkerhedspolitik i dag. Hvis man glemmer den ændring, så er det sådan set formålsløst at tage diskussionen. Det fører selvfølgelig så omgående til en debat om midlerne, og jeg tror, at det er her, vi ser forskelligt på tingene.

Fra radikal side opfatter vi i høj grad midlerne som nogle midler, der skal benytte de samarbejdsrelationer, som nu er opbygget. Derfor lægger vi stor vægt på at bruge NATO, som er et af de steder, hvor man virkelig har mulighed for at udbygge samarbejdet med henblik på at skabe det samlede Europas sikkerhedssystem,